

OPICE NA GIBRAL-TARU.

V minulých dnech časopisy přinesly zprávy, že poslední divoké opice, v Evropě se nacházející, opice gibraltarské, budou pochytány a odstraněny. Po dlouhou řadu let opice tyto, splňující se po zalesňích skalách Gibraltaru, těžily se pozornosti každého turisty, který sem zavítal. Není také jediného líčení Gibraltaru, aby v něm nebyla učiněna zmínka o těchto opicích, jež značně v minulosti přispívaly k pozoruhodnosti gibraltarských skal.

Každý guvernér Gibraltaru považoval za svoji povinnost vydávati nějaký výnos, týkající se těchto opic. Někteří z nich odporučovali jejich ohehrání a jiní opětně varovali před nimi turisty. Generál Sir H. L. Smith-Dorrien vydal pak v těchto dnech výnos, že opice tyto musí býti odstraněny. Průměrnému člověku zpráva tato se zdá nepatrnou, nestojel ani za povšimnutí. Avšak námořníci, kteří kochají cesty úžinou Gibraltarskou, budou zcela jiného náhledu. Většina těchto námořníků s potěšením vítala kontury skal Gibraltaru, když počaly se rýsovat na obzoru. Cesta kolem skal znamenala vyběhnutí se z jednotvárnosti cesty, neboť bylo zde k spatření vždy něco zajímavého. Přemety opic a jejich hry přirozeně sledovány byly se zájmem největším.

Zde se, že na skále Gibraltaru nezástalo až na nynější dobu mnoho opic, avšak jejich vyhubení anebo pochytní nebude právě tak snadným. Problém pochytní těchto opic k deportaci mohl by se zdáti snadným jenom tomu, kdo neměl příležitost tato čiperná zvířátka spatřiti. Opice tyto jsou neobyčejně mrštné a mohou se vyšplhati do srázné výše 100 stop v několika sekundách. Bude je tak těžko chytiti jako kůže duhy, za kterou vidíte opici anebo více jich jasné a v následujícím okamžiku zmizí a marně snažíte se zjistiti, kam. Opice tyto jsou bezocasé, avšak mají čtyři mrštné nohy, které umožňují jim, aby se vyšplhaly na nejsvrchnější stěnu ve mžiknutí oka.

Lovení těchto opic pomocí psů je nemyslitelné. Pro hubení jich otravným plynem sotva anglická správa oblasti Gibraltaru se rozhodne. Vyhubení opic takovým způsobem by ovšem bylo špatným zakončením staré tradice. Anglická vláda po řadu let starala se o tyto opice a živila je a snahy by nepovažovala za nic pěkného vydání rozkazu o otrávení jich. Guvernér Gibraltaru často zabýval se ve svých výnosech těmito opicemi. Jeden z nich zakázal jim kradení ovoce a našel, že mají zdržovati se jenom v jistých rozlohách. Jiný ve svém rozkaze učinil opatření, aby opice neporušovaly svým uličnictvím vážnost vojenských přehlídek a nepustošily zahrady. Jeden guvernér konečně se nad nimi ustrnul a našel, aby byly vyzhívány na náklad státu, ale náklad na takové živé jedné opice nemá přesahovat \$5 ročně. V Londýně není známo zcela ničeho o příčinách, jež vedly k vydání rozkazu o vyhubení gibraltarských opic, avšak má se všeobecně za to, že jedná se o nějaký záchvat hospodárnosti.

Obyvatelstvo Gibraltaru má všeobecně za to, že existuje přirozený tunel, spojující Gibraltaru s pevninou Afriky, asi sedmáct míl vzdálenou, kterého je používáno těmito opicemi. Počet opic v určitých dobách býval znám personálu signální stanice na vrchu velké skály a starší opice jsou jim známy i pod různými jmény. Počet opicích obyvatel skály se často mění nevysvětlitelným způsobem. Dobře známé opice zmizí na několik měsíců a po jedinou náhle objeví se znovu s novými, cizími, dospělými opicemi podobného druhu. Ti, kdož znají Gibraltaru, shodují se v náhledu, že není ani čtveréhoňho yardu skály, kde by mohly býti ukryty.

Na vyhláskové tabuli strážnice v Gibraltaru nalézá se rozkazy, dle nichž nikomu nemá býti dovoleno dlouho pobyvati v okolí hřbitů těchto opic a nikdo nesmí opice znepokojovati a štífet. Opice tyto zdržují se stále na skále a nikdy nepřicházejí do města su-

mitného. Nejvíce jich a nejčetněji je možno spatřiti u hran doků, kde angličtí námořníci, nalézající se tu na krátké dovolené, kupují si ovoce od obchodníků při pobřeží a obřadky a slupky odhazují podél cesty. Opice se jich pak chopí. Také možno spatřiti tyto opice nad doky, kde nalézá se něco stravného. Podél cest, vedoucích podél Alamedských zahrad směrem k Rosia a námořní nemocnici, můžete také přijíti na skupinu opic.

Opice tyto byly jedinými obyvateli Gibraltaru, kteří za války nenalézali se pod přísným dohledem Billa Cochrana, náčelníka tamní policie. Gibraltaru je pevnostním městem, guvernér je vojenským správcem území a každý obyvateľ města, dočasný i trvalý, je pod dohledem vojenských autorit nebo policie.

Opice tyto ale žádnou škodu nikomu nepůsobí a nikomu nepřekážejí a od roku 1856, kdy vydány byly rozkazy k jejich ohehrání, žijí tu v plném bezpečí. V roce 1863 zůstaly tu toliko tři opice a tehdy generál Sir William Goddington poslal do Afriky pro čtyři mladé opice stejného plemene, aby opici posádka Gibraltaru se zachovala. Nepochybně opici národ je mu za to vděčen a má-li nějaký kalendář, pak generál Goddington je v něm označen jako svatý William.

Opice tyto značně utrpěly epidemii neštovic v roce 1894 kdy počet jejich byl snížen na padesát. Avšak rychle se od té doby množily. Nyní generál Smith-Dorrien vydal rozkaz který na vždy má učiniti konec opicím ráji na Gibraltaru.

VÝVOJ HODIN

Lidé v šerém dávnověku znali sice také rozdělení dne na různé období ale nepotřebovali rozdělení vteřinového ba ani ne hodinového bez kterého bychom se v moderním životě neobešli. Slunce bylo jediným prostředkem k poznání určitého období dne. Výhled slunce značil počátek dopoledne, slunce v nadhlavniku poledne a západ značil počátek noci. Toto široké rozdělení dne starým národům úplně stačilo.

Slunko probouzelo lidi v kameněm a bronzověm věku stejně jako nás v době moderní a stejně o nich hlásil se žaludek jako u nás o snědání. Ale lidé v dávnověku nebyli nuceni se ohlížeti po hodinách, aby zjistili, má-li grocerista již otevřeno. Museli si opatřiti potravu lovem, nezbylo-li jim ničeho ze zásob minulého dne. Jedli v kteroukoliv dobu. Paprsky sluneční, padající na nějaký ostřez zahrozněný kámen, za nímž objevoval se stín, určoval přibližně denní čas.

To byly první sluneční hodiny, ovšem bez jakéhokoliv určitého rozdělení dne. Později užíváno bylo dokonalejších slunečních hodin. Člověk poznal, že stín hůlky, zabodnuté v zemi, měnil se během dne a na tomto poznání vybudoval první svoje měřidlo času. Kde vyskytly se první sluneční hodiny, těžko je říci, ale tolik je jisto, že sluneční hodiny znali staří Egypťané, Chaldejci, Babylóňané a jiní národové. O vývoji hodin slunečních dala by se napsati celá kniha.

Máme určité záznamy o slunečních hodinách, jaké sestrojil Berosus, chaldejský historik a kněz Baalův, který žil asi v roce 250 před Kristem. Berosus zřídil ciferník grohlombený, na který byl vrhán stín malou koulí na hrotu tyčinky, stojící uprostřed. Polokruh Berosův, jak tyto sluneční hodiny byly nazývány, byl užíván po celou klassickou periodu řecka a říma. Cicero měl takové sluneční hodiny ve své vile nedaleko Tusculum a podobně odhalený byly v roce 1726 také v Pompějích. "Kleopatřina jehla" a jiné egyptské obelisky nepochybně také byly používány jako obrovité tyče s vrháním stínu na gigantické ciferníky, neboť věnovány byly bohu slunci.

Staří Babylóňané a Egypťané užívali k měření času také vodních hodin, které nazývány byly "clepsydra". Původně postavena byla nádoba naplněná vodou na jinou nádobu. V nádobě nalézá se malý otvor, kterým voda pomalu protékala, kapka po kapce. V dolní nádobě nalézala se zvláštní

míra a podle výšky překapávané vody bylo možno poznati denní čas. Byla-li nádoba s vodou velká a otvor jenom malý, trvalo překapávání dvacet čtyři hodiny. Přístroj tento přirozeně stále byl zlepšován a přes to, že měl jisté nedostatky, přece jenom otevřel pole pro překvapující možnosti v naznačování času. Těchto vodních hodin užíváno bylo starými Římany při soudech, aby obmezovalo bylo řečnění obouháj. Na stejném základě založeny byly písčové hodiny přespaeni.

Kdo zhotovil první hodinky, předchůdce našich hodin, je těžko naznačiti. Zdá se, že první hodinky zhotoveny byly v Číně, kterážto země byla kolébkou četných jiných vynálezů, o nichž svět dovedl se později. První hodinky byly zhotoveny z bronzu.

V Evropě za prvního tvůrce hodiněk považuje se Petr Henlein, kovář v Norimberce, který zhotovil tyto nedokonalé hodinky asi v době první výpravy Kristofa Kolumba na západ. Hodinky tyto mají asi dva a jednu třetinu palce v průměru, jsou asi palec silné a váží sedm uň. Pláň zhotoven je z bronzu a je velmi umělý. Ciferník je mosazný a hodinové číslce jsou tu ve čtyřech kruzích. Vnitřní mechanism je z železa a ocele a práce na něm je obdivuhodná. Henlein, vynálezce moderních hodiněk, obviněn byl z čarodějství. Byl vržen pro toto obvinění do vězení, kde podalil se mu hodinky zdokonalil. Po svém propuštění ze žaláře uchýlil se do kláštera Karmelitánů, kde bylo mu dovoleno vyráběti hodinky s podmínkou, že výdělek výrobky věnuje řádu. Zemřel v roce 1540 v Norimberce, v městě svého pronásledování, kde před časem zbudován byl mu pomník.

AMERIKANŮ VÍDNI A JINÝCH VĚCÍCH

Zajímavý obrázek současné Vídně podává v amerických denních listech známý žurnalista, Karl K. Kitchen, který cestuje v přítomné době po Evropě a navštěvuje bývalá sídla rozkoše a kvěťatví, aby vyličil současnou situaci v nich. Kitchen ve svých článcích často naznačuje, že má rád Maďary a Němce, ale jinak je dobrým pozorovatelem a i když snaží se býti humoristou, poví ve svých článcích mnohou pravdu. Jak vyhlíží nyní Vídeň? Jak žije? O životě ve Vídni máme namnoze zkrácenou představu, založenou hlavně na líčeních našich přátel. Není však všechno ve Vídni tak smutné a tak černé, jak je nám líčeno. Vídeň zachovala si mnoho staré své rozkošnosti a lehkomyšlnosti, jak naznačuje článek Kitchenův. Nechme jej ostatně mluvit:

Není ještě 6 hodin, ale každé sedadlo v Divadle nad Vídeňkou je zaujato. Večerní představení v divadelních domech ve Vídni jsou totiž zahajována v době, kdy většina Novoyorčanů ještě ani nepomyslí na vystrojení se k večeru. Obrovské shromáždění je zřejmá plno očekávání přes ústění programů a obéasné kašláni jednotlivců. Je obdivno, že shromáždění se k důležitě události.

Malé vzrušení na jednom konci ei přehrádky hudebníků vzhledilo pozornost každého. O okamžik později je možno spatřiti postavu ve večerním obleku, klestící si cestu řadami hudebníků ku kapelníckému stojánku. Shromáždění propukne v divoký potlesk. Po celou minutu trvá ohlušující hlomoz a neutuchne dříve, dokud nové příchodí se neotčí a několikráte se nepokloní směrem k ložím a galeriím. Pausa, jež následuje, trvá toliko okamžik.

Následuje řízný úder na stojánek kapelníkův a jak světla v auditoriu náhle se tlumí, zvedá se opona za znění hudby. První jednání "Modré mazurky" bylo zahájeno. Není snadno čtenáti uhlodnouti, že předmetem těchto ovací je slavný skladatel. Atych však zkrátit nedokázavost, uvedu jeho jméno bez dalšího naplnění trpělivosti. Je to František Lehár, král valčíků.

Je několik příčin, proč František Lehároví dočtěl se ovcei každého večera, kdy ujímá se kapelnícké taktovky v Divadle nad Vídeňkou. A není nejméně důležitou skutečností, že je jediným ne-

seznaným králem v střední Evropě. Zatím co všichni králové a knížátka v zemích, kdysi tvořících ústřední mocnosti, jsou asi tak populární jako neštovice. František Lehár je populárnějším více nežli kdýkoliv před tím.

Bylo mnoho skladatelů, kteří zápasili o titul "krále valčíků" od té doby, co valčík z "Veselé vdovy" zachvátil celý svět, avšak u vídeňského obyvatelstva Lehár nikdy nebyl nucen sestoupiti se svého trůnu. Lehár je dosud valčíkovým králem Vídně a každého večera přijímá ovace zástupů, které přicházejí do Divadla nad Vídeňkou, aby vyslechy nejmnohší melodií.

"Modrá mazurka" je jeho nejnovější operetou a je netoliko největší hudební sensací, nýbrž i největším hudebním úspěchem tohoto druhu od provedení "Veselé vdovy". Divadlo nad Vídeňkou, kde se hra provozuje, je vyprodáno měsíce předem, neboť po sedládech je velká poptávka.

Tyto zajisté zásloucí poměry a kasovního stanoviska mne neobtěžovaly, neboť pan Lehár mne pozval do svého lože a tak sledoval jsem představení s místa, po dobného jevištní loži. Jsem více méně seznámen s úrodou operet v různých částech světa a vedle toho viděl jsem nejméně tucet operet vídeňského druhu, provedených na půdě jim nejlépe vyhovující. Avšak "Modrá mazurka" je skutečně nejlepší, již jsem spatřil od "Veselé vdovy". Ve skutečnosti melodie valčíkův je skvělejší a lahodnější nežli v čas. nější Lehároví práci.

"Modrá mazurka" získala jméno dle polského zvyku, tančiti po sedláci tanece v síni, když modrý ranní rozbřesk proniká okny. Sam sebou se rozumí, že tímto posledním tanečem je mazurka a že dva milenci ji tanečují. Není místa k vylišení této nové hry. Stačí říci, že má nejzábavnější ze všech vzácných věcí v operetě — znamená text. A na rozdíl od jiných operet v dřívějších dobách veselého kapitolu, je znamenitě vyprávěna a dobře obsazena. Čtyři nejpopsnější osoby hereckého světa v Rakousku hrají hlavní role. Betty Fischerová, Hubert Marisečka, Ernst Tautenhayn a Louise Kartousehová a všichni tyto jmenování na rozdíl od našich operetních sil provedou netoliko dobře zpívat, ale i tančiti a hrát.

Přirozeně, základním kamenem "Modré Mazurky" je valčík; avšak novinou je mazurka, podle které hra získává svoje jméno. — Nikdy jsem neslyšel takového aplausu v kterémkoliv divadle, jakým uvítána byla mazurka v posledním jednání. Betty Fischerová a Hubert Marisečka byli vyvoláni několikráte, aby zatančili znovu polský tanece. A po konečném ustátní opony obecenstvo zůstalo na svých místech, až Lehár připojil se k hlavním herecům a uklonou znovu a znovu děkovali za potlesk.

Ve Vídni obecenstvo nečeká, až skladatel zemře, aby prohlásilo jej za genia, což je více, nežli se dá říci o jiných evropských kapitolách. Když obecenstvo opustilo divadlo — bylo asi půl desáté — šel jsem na jeviště k Lehároví, který mne pozval k večeru.

Večer ve Vídni nekoná se v určitou dobu a zvláště v různý čas zasedají k ní lidé, kteří byli v divadlech. Restauranty jsou zaplněny od 8. hodiny až do 11., kdy se uzavírají. Jedním je dosud králem všech vnitřních sportů ve Vídni pro ty, kdož na to mají, přes to, že polovina obyvatelstva udávně hladově.

Ve společnosti Lehára, slečny Marie Jeritzové, velké prima donny z opery, a asi půl tucta menších světel hudebního světa večer jsem v tichém koutě baru "Dima", kabaretního restaurantu pod Divadlem nad Vídeňkou. Měl jsem znamenitou večer, vídeňské řízky, brambory, čersté, čokoládový dort a kávu a tof se ví, též několik lahvi Grinzingerského vína z roku 1893.

Vláš člověk kam jít, může ve Vídni obědvati anebo večereti tak dobře jako v kterémkoliv jiném evropském kapitolu. A má-li někdo americké dollars, banket je tak nenákladný jako přesnídávka někde v New Yorku. V přítomné době je možno získati za dollar 160 korun a i v Hopfner Grill, u Sacheru a u Puchera, ve třech

nejlepších vídeňských restauracích, těchto 160 korun jde dopsi daleko. V prosulém Rudolfiném sklepě a Německém domě, kde nízké ceny převládají, znamenitě jídlo je možno získati za 60 anebo 70 centů, zahrnuje v to nápoj, kterého je ve Vídni dost.

Ve skutečnosti na povrchu se Vídeň změnila jenom málo. Přesto, že každý vykládá, že osud města je zpečetěn, nikdo to nebere vážně. Většina obecenstva žije ve všeobecné bezstarostnosti jako před válkou. Každému je známo, že země o šesti milionech obyvatel nemůže vydržovati kapital o dvou milionech obyvatel. Avšak přes to žije se tu jako jindy. Ti, kdož mají dost peněz — a zřejmá je jich velká množství — plní divadla, restauranty a závodní dráhy každý den. Ti, kdož mají málo peněz, existují za pomoci různých pomocných organizací. Je mnoho hladových lidí ve Vídni, ale jenom málo nezdravých. Vědí sice, že jsou na cenci provazu, ale je jim to zcela jedno. Žijí pro dnešek a nestarají se o zítřek. Vídeňáci jsou lhostejní k neodvratnému osudu.

Mluvíli jsme o těchto vážných otázkách s lehkým srdcem. Lehár mne sdělil, že radikální socialisté žádali, aby se vzdal části svého velkého bytu ve prospěch pracujících tříd.

"Řekl jsem jim, že nemohu skládati svoji hudbu, nemám-li velké prostory. Po dlouhé diskusi mně ponechali celý byt. Jsem pošetilý tito radikální socialisté. Domnívají se, že ten, kdo nepraepuje rukama, nevydělává denní chléb. Praepuji mnohem více — počítám-li hodiny — nežli kterýkoliv dělník ve Vídni. Chťejí vše zničit ti pošetilí blázni."

"Můj bratr Toni vyhnal bolševiky z Budapešti," pravil prosulý skladatel, referuje o svém bratru, plukovníku Antonu Lehároví, jedné z vynikajících postav přítomného militaristického režimu v Uhřech. "Ale zde jim doand silně přeji."

Skladatel "Veselé vdovy", "Hrabě Lucemburského", "Čilánské lásky" a celé řady jiných výlučně vídeňských operet vysvětlil mně, že po dosažení padesátého roku svého věku zjistil, že není Uhrem, nýbrž Čechoslovákem.

"Město, kde jsem se narodil, Komárno, bylo přiděleno Československu," pravil, "tak že jsem nyní občanem této země. Náš úbohý země byla tak rozkouskována ve Versailles, tak že nevíme, kde jsme a co jsme. Maďarí, kteří neznají ani slova jiného jazyka mimo maďarského, sledávají, že jsou Češi anebo Rumuni. Mnoho bohatých lidí ocitlo se na mizině a mnoho dělníků má nyní tolik peněz, že se jim o nich ani ve snu nezdálo. Je to obrácený kus světa a proč to je, nevíme. Já píšu jenom hudbu. Nová moje opereta bude hrána v Straussově divadle o Vánocích. Je to podivný svět."

Zábava byla tak výborná — když už se nezmiňujeme o výbor. ním Grinzingerském z roku 1893 — že jsme se rozházeli hodně po 11. hodině, která je ve Vídni úřední zavírací hodinou. Ale o to jsme se nestarali. Jeden z hostí mne informoval, že policie nikly neobtěžuje majitele restaurantu, který je s ní za dobře. Z toho je patrné, že Vídeň a New York mají uspoš jednu věc společnou.

Když jsme vycházeli, majitel nás požádal, abychom nedělali velký rámus až na ulici vyjdeme, že policajt může státi zrovna u dveří. A skutečně stál tu policista, ale obrátil se k nám zády.

Operní ulice nalézala se téměř v úplné temnotě, neboť následkem nedostatku uhlí svítí toliko několik světel. Já spěchal směrem k Bristol hotelu.

JAK ZÍSKAL BARNUM BÍLÉHO SLONA

Barnum, nejprosulejší americký majitel cirku a divadel zvláště, snažil se vždy opatřiti pro svoje podniky něco, co se dalo získati těžko a co by následovně znamenalo atrakci prvního řádu. Pro vše, jichž získání spojeno bylo s velkými obtížemi, dala se Chicago, Ill.—Advertisement

snadno udělati reklamu a Barnum byl v ohlašování mistrem, nikým nepřekonaným.

Jednou si Barnum vzpomněl, že býly slon ve Siamu, o kterém se mnoho píše, byl by pro jeho podniky atrakci znamenitou. Věděl, že takový bílý slon nevísi nikde na hřebíčku, ale právě z té příčiny po něm zatančil, že nebylo tak snadno ho získati. Poslal do Siamu svého nejlepšího agenta Gaylorda, který byl netoliko nejlepším znalcem zvířet pro zvířecí a cirkusy těch dob, nýbrž i slávkem zprostoválým, který navštívil došlo k revidi versailské smlouvy. Každému je známo, že země o šesti milionech obyvatel nemůže vydržovati kapital o dvou milionech obyvatel. Avšak přes to žije se tu jako jindy. Ti, kdož mají dost peněz — a zřejmá je jich velká množství — plní divadla, restauranty a závodní dráhy každý den. Ti, kdož mají málo peněz, existují za pomoci různých pomocných organizací. Je mnoho hladových lidí ve Vídni, ale jenom málo nezdravých. Vědí sice, že jsou na cenci provazu, ale je jim to zcela jedno. Žijí pro dnešek a nestarají se o zítřek. Vídeňáci jsou lhostejní k neodvratnému osudu.

Mluvíli jsme o těchto vážných otázkách s lehkým srdcem. Lehár mne sdělil, že radikální socialisté žádali, aby se vzdal části svého velkého bytu ve prospěch pracujících tříd.

"Řekl jsem jim, že nemohu skládati svoji hudbu, nemám-li velké prostory. Po dlouhé diskusi mně ponechali celý byt. Jsem pošetilý tito radikální socialisté. Domnívají se, že ten, kdo nepraepuje rukama, nevydělává denní chléb. Praepuji mnohem více — počítám-li hodiny — nežli kterýkoliv dělník ve Vídni. Chťejí vše zničit ti pošetilí blázni."

"Můj bratr Toni vyhnal bolševiky z Budapešti," pravil prosulý skladatel, referuje o svém bratru, plukovníku Antonu Lehároví, jedné z vynikajících postav přítomného militaristického režimu v Uhřech. "Ale zde jim doand silně přeji."

Skladatel "Veselé vdovy", "Hrabě Lucemburského", "Čilánské lásky" a celé řady jiných výlučně vídeňských operet vysvětlil mně, že po dosažení padesátého roku svého věku zjistil, že není Uhrem, nýbrž Čechoslovákem.

"Město, kde jsem se narodil, Komárno, bylo přiděleno Československu," pravil, "tak že jsem nyní občanem této země. Náš úbohý země byla tak rozkouskována ve Versailles, tak že nevíme, kde jsme a co jsme. Maďarí, kteří neznají ani slova jiného jazyka mimo maďarského, sledávají, že jsou Češi anebo Rumuni. Mnoho bohatých lidí ocitlo se na mizině a mnoho dělníků má nyní tolik peněz, že se jim o nich ani ve snu nezdálo. Je to obrácený kus světa a proč to je, nevíme. Já píšu jenom hudbu. Nová moje opereta bude hrána v Straussově divadle o Vánocích. Je to podivný svět."

Zábava byla tak výborná — když už se nezmiňujeme o výbor. ním Grinzingerském z roku 1893 — že jsme se rozházeli hodně po 11. hodině, která je ve Vídni úřední zavírací hodinou. Ale o to jsme se nestarali. Jeden z hostí mne informoval, že policie nikly neobtěžuje majitele restaurantu, který je s ní za dobře. Z toho je patrné, že Vídeň a New York mají uspoš jednu věc společnou.

Když jsme vycházeli, majitel nás požádal, abychom nedělali velký rámus až na ulici vyjdeme, že policajt může státi zrovna u dveří. A skutečně stál tu policista, ale obrátil se k nám zády.

Operní ulice nalézala se téměř v úplné temnotě, neboť následkem nedostatku uhlí svítí toliko několik světel. Já spěchal směrem k Bristol hotelu.

Pochybný stav. Pan G. Brehrens z Wilmont, Minn., píše:

"Musím říci, že Dra. Petra Hobboka účinkovalo výtečně v případě mého malého šest roků starého hoščka. Jeho zdraví bylo stále ve velice pochybném stavu; ne-mohl ani žiti, ani zeměti. Běhá skáče nyní, zpívá a hraje si stále." Tento lék využívaje, posílám ziskati těžko a co by následovně znamenalo atrakci prvního řádu. Pro vše, jichž získání spojeno bylo s velkými obtížemi, dala se Chicago, Ill.—Advertisement